

Trektocht Eifel 13-14 september 2008

Zaterdagmorgen 13 september om 7 u 's morgens waren de deelnemers aan de trektocht zich aan het afvragen hoe al die bagage in de koffers van twee auto's moest gepropt worden. Omdat drie van de vaste deelnemers verhinderd waren deel te nemen waren we slechts met zeven: Eddy, Hendrik, Freddy, Leon, Wim, Jef en Paul.

Na wat duwen konden de kofferdeksels gesloten worden en het startsein ("den borrel") gegeven voor deze zestiende tweedaagse. Omdat het kouder was dan voorzien was het aantal graden van het startschot ook iets hoger dan gewoonlijk : 40 ° (i.p.v. 38). Voor deze editie had Eddy z'n oog laten vallen op Duitsland : Bleialf (op de kop 208 km van Reet) vlak over de grens in het Eifelgebied. Toen we rond half tien daar aankwamen begon het te regenen. Meteen konden we kennismaken met de "Deutsche Gründlichkeit" : als het regent dan BLIJFT het ook regenen. Stille hoop dat het tegen de middag over zou zijn bleek ijdel. Op het

parcours kwamen we geen kat en dus ook geen café tegen. Eddy zag gelukkig op z'n stafkaart dat er iets voor halfweg een hut te vinden was. Na wat twijfelen of we die dan toch niet gepasseerd waren vonden we de (kleine) hut. Daar konden we tenminste droog eten omdat we maar met zeven waren (dus dank u Jos, Dirk en Hugo.....).

Na ca 18 km kwamen we in een onooglijk dorpje waar een bushokje weerom als schuilplaats zou dienstdoen om even te pauzeren. De opmerking dat er achter de kerk toch wel een café moest zijn deed Jef op onderzoek gaan en, jawel, er was er

één. De deur was open en het licht was uit maar na wat geroep kwam de bazin van boven om ons niet alleen te voorzien van Bitburgers maar ook van het relaas van haar toeristische uitstappen naar Antwerpen, Gent en Brugge. Om te tonen dat wij ook iets kenden van Duitsland vroegen we naar "schnaps" wat de volgende Bitburger nog extra deed smaken.

Toen we buitenkwamen, ongelooflijk waar maar : het was gestopt met regenen. En ook hier weer die "Deutsche Gründlichkeit" : als het stopt met regenen dan BLIJFT dat ook zo.

Na ca 22 km kwamen we aan de kampplaats waar Eddy ons vergastte op een demonstratie "tentje gooien". Waar we altijd al zeer sceptisch over waren geweest bleek toch de waarheid : die volautomatische tentjes van Decathlon ontplooiën zichzelf in een fractie van een seconde.

Hoe dat dan terug bijeen moest gepakt worden was een zorg voor later....

De tijd van "kokerellen" op zaterdagavond vóór de tentjes ligt al jaren achter ons; 's morgens bij het vertrek hadden we al "Haus Zwicker" opgemerkt in het dorp van Bleialf en de spijkaart grondig bestudeerd. Binnen kregen we nog een veel uitgebreider kaart in ons handen met o.a. twee bladzijden vol "Leckere Schweinereien". Daar hebben we ons niet aan gewaagd. We weten nog altijd niet waarom champignons in het Duits "Pilzen" zijn maar we weten nu wel dat de serveuse van "Haus Zwicker" Diana heet en er best mag wezen.

De kerktoeren van Bleialf is verschillend van die van Reet : om zeven uur de zondagmorgen begint die te luiden en blijft die luiden (Gründlichkeit weet je wel) : precies alle uren van de komende week tegelijk.

Vandaar dat iedereen om 8 u al wakker was vol spanning hoe Eddy die volautomatische tent weer in die "platte-pistolet-achtige" rugzak zou toveren. Dat beschrijven is niet eenvoudig : je hebt er je hele lichaam voor nodig en het lijkt op van die trage Chinese bewegingstoestanden die je soms iemand 's morgens op een zuiders strand ziet doen...of in 't park in 't stad.

De nacht was helder en klaar geweest (ik bedoel: de hemel) waardoor er ijs op de tentjes en de wagens lag maar waardoor ook de zon al vroeg van de partij was (weliswaar met een frisse wind). Om half tien waren we alweer op pad om nog eens te kijken of Diana al wakker was doch dat was niet het geval. Een paar kilometer verder hadden we wel ons beziens met een openlucht tentoonstelling van een paar originele sculpturen van ijzer en hout. O.a. een windwijzer met als richtingaanduiding een heuse VW-kever hoog boven de grond. Het zonnige weer maakt het prachtige landschap extra mooi om naar te kijken ; we hadden dan 's middag dan ook geen hut nodig om te eten maar konden in volle zon verpozen op een open plek met weids uitzicht, goed beschermt tegen de wind. Toen we bijna terug aan de camping kwamen, rinkelde de gsm van Eddy voor een inkomend sms-bericht. Het was Dirk die ons bij aankomst uitnodigde voor een drink aan het zwembad ergens in Egypte. We hebben alvast een voorproefje genomen – op Dirk zijn kosten – in "Haus Zwicker" bij Diana....Dank u, Dirk.

